

Arrest

nr. 89 148 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 september 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 september 2010 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 55 686 van 8 februari 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 15 maart 2011.

1.3. Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“[...] Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [T. S.]

geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/03/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 22 september 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 oktober 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 september 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 februari 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 maart 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een attest van een 'justice of the peace' naar voren brengt waarin deze het heeft over gebeurtenissen in 2009, een attest van 'Human rights commission of Sri Lanka' waarin ze aanhalen dat de vrouw van de betrokkene naar hen kwam in 2009 en een attest van 'Sri Lanka red cross society' waarin aangehaald wordt dat de vrouw van de betrokkene naar hen toe kwam in 2009 waarbij opgemerkt moet worden dat deze attesten handelen over gebeurtenissen in 2009, dat de betrokkene dergelijke documenten dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de attesten een gesolliciteerd karakter hebben, dat ze geschreven kunnen zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een brief naar voren brengt van zijn vrouw over de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag zelf de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat het over een volledig getypt document gaat, dat het dan ook eender waar, eender wanneer, door eender wie opgesteld kan zijn, dat het terugslaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart, een geboorteakte en een huwelijksakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op “van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht”.

Verzoeker citeert artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verwijst naar rechtsleer in dit verband en betoogt vervolgens:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige

asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker legde evenwel de volgende nieuwe bewijsstukken die hem werden toegezonden vanuit Sri Lanka en hij mocht ontvangen na zijn eerste asielaanvraag, zijnde:

1. Attest van het Vrederecht Sri Lanka;
2. Attest van de mensenrechtencommissie uit Sri Lanka;
3. Attest van de Srilankaanse Rode Kruis instelling;
4. Brief van de echtgenote van verzoeker;
5. Identiteitskaart van verzoeker, een geboorteakte en huwelijksakte.

Uit de attesten 1-3 blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend in Sri Lanka. De DVZ stelt echter dat deze handelen over gebeurtenissen van 2009 en verzoeker deze attesten al tijdens zijn eerste asielaanvraag had kunnen overleggen. Verzoeker was toen evenwel nog niet in het bezit van deze attesten. Deze attesten bewijzen evenwel ontegensprekelijk dat verzoeker niet terug kan naar Sri Lanka. Het is onbegrijpelijk dat het DVZ met deze stukken geen enkele rekening heeft willen houden. Verzoeker diende vele inspanning te doen om deze stukken te kunnen bekomen. Ook uit de brief van zijn echtgenote blijken zijn ernstige problemen.

De identiteit van verzoeker blijkt verder uit de stukken 5 die werden neergelegd.

Dat het dan ook duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Deze motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoeker. Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans. Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. De dienst vreemdelingenzaken stelt wat betreft de nieuwe stukken 1-3 dat zij reeds bij de eerste asielaanvraag konden worden aangebracht. Verder rept zij geen woord over deze stukken. Dit is uiteraard geen motivering, minstens is dit een zeer algemene en vage manier van motiveren. Wat betreft de brief stuk 3 stelt de DVZ louter dat deze geen geloofwaardig karakter heeft.

Verder stelt zij omtrent de stukken 4 stelt zij opnieuw louter dat zij reeds bij de eerste asielaanvraag konden worden aangebracht.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

In een eerste asielaanvraag wordt verzoeker een gebrek aan bewijzen verweten. Als hij nieuwe stukken waaruit ontegensprekelijk de gegrondheid van zijn vrees blijkt voorlegt, besluit men tot de niet in overweging name. Dit is niet ernstig! Het is ten zeerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering, een beslissing weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (stuk 1).

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid betreft van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar de bestreden beslissing getroffen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag overgemaakte stukken door de verwerende partij onderzocht en geëvalueerd worden in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar de aanhef van de bestreden beslissing verwijst.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat “[h]et [...] in casu echter totaal niet duidelijk [is] welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen” of dat de bestreden beslissing genomen is “zonder enige concrete motivering”.

Zelfs indien de beoordeling van de door verzoeker overgemaakte stukken geschiedt aan de hand van algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve niet aangetoond, te meer daar de Raad aan de hand van het betoog van verzoeker waarin hij de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, vaststelt dat hij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.6. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het dus niet dat documenten overgelegd worden die nog niet eerder werd onderzocht. De nieuwe stukken moeten ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573).

2.8. In de bestreden beslissing worden met betrekking tot de door verzoeker overgemaakte "*Attest van het Vredegerecht Sri Lanka; Attest van de mensenrechtencommissie uit Sri Lanka; Attest van de Srilankaanse Rode Kruis instelling;*" geoordeeld dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen in 2009 en dat verzoeker deze stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag. Verzoeker betwist niet dat voormelde stukken betrekking hebben op gebeurtenissen in 2009. Gelet op het gestelde in de punten 2.4 tot en met 2.6. acht de Raad het niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij toegekende bevoegdheid dat zij de betrokken stukken niet weerhoudt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Door louter voor te houden dat hij niet eerder over de betrokken documenten kon beschikken, toont verzoeker niet aan dat deze documenten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker leest in de bestreden beslissing met betrekking tot "stuk 3" aangehaald in zijn verzoekschrift, namelijk het "*Attest van de Srilankaanse Rode Kruis instelling*" dat het "*geen geloofwaardig karakter heeft*" doch dit kan niet gelezen worden in de bestreden beslissing. Alleszins vormt de overweging dat het betrekking heeft op gebeurtenissen in 2009 een voldoende schragend motief om het betrokken attest niet te weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag neergelegde brief van zijn echtgenote "*over de reden die hij zou gehad hebben om zijn land van herkomst te verlaten*" stelt de bestreden beslissing op voldoende schragende wijze onder meer "*dat de betrokkene tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag zelf de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben*". Verzoeker betwist deze beoordeling niet. Door te betogen dat hieruit "*zijn ernstige problemen (blijken)*", kan verzoeker de betrokken motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Voor wat betreft de door verzoeker neergelegde identiteitskaart, geboorteakte en een huwelijksakte stelt de bestreden beslissing dat hij deze stukken reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Ook deze overweging betwist verzoeker niet, waardoor ze overeind blijft.

2.9. Voor het overige blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugt, maar dit toont geen schending aan van de motiveringsplicht. Het is ook niet omdat verwerende partij de door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag neergelegde stukken niet weerhoudt als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat verwerende partij er geen rekening mee gehouden heeft. Waar verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij de door hem overgelegde stukken die er volgens verzoeker "*ontegensprekelijk*" op wijzen dat "*verzoeker ernstige problemen heeft gekend in Sri Lanka*" en "*ontegensprekelijk (bewijzen) dat verzoeker niet terug kan naar Sri Lanka*", nader had dienen te onderzoeken, wijst de Raad erop dat dit de bevoegdheid haar toegekend door artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet overstijgt en dit net zou neerkomen op wat verzoeker niet passend vindt in het licht van een beoordeling van een asielaanvraag op grond van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, namelijk een beoordeling ten gronde van de asielaanvraag.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn. Immers heeft verzoeker ook een sociaal leven opgebouwd in België. De eerste asielaanvraag van zijn dochter is nog lopende in België. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.11. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.12. Verzoeker koppelt het disproportioneel nadeel dat hij ondervindt van de bestreden beslissing aan een *“mogelijke repatriëring”*, maar uit niets blijkt dat verwerende partij een dergelijke maatregel voorbeleidt, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker poneert verder dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, maar dergelijk bloot betoog kan geen afbreuk doen aan het oordeel van zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in beroep, namelijk dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus (cf. punt 1.1). Het mogelijk gegeven dat verzoeker *“nooit tijdens zijn verblijf in België op een of andere wijze schade berokkend (heeft) aan de Belgische staat of gemeenschap”* maakt niet dat de bestreden beslissing disproportioneel is wanneer ze verzoekers tweede asielaanvraag afwijst en tevens een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt op grond van de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Indien verzoeker van oordeel is dat zijn sociaal leven alhier een verder verblijf in België rechtvaardigt, komt het hem toe om die reden een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen waarover de verwerende partij dan zal dienen te beslissen. De Raad ziet ten slotte niet in waarom de bestreden beslissing disproportioneel zou zijn omdat verzoekers dochter naar eigen zeggen nog een lopende asielaanvraag heeft in België.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.13. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoekster. Verzoeker heeft met België een zeer duurzame binding ontwikkeld.

Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker gedurende deze jaren heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. Ook heeft verzoeker een jonge dochter welke nog een eerste asielaanvraag in België heeft lopen. De beslissing met gevolg een verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.14. Waar verwerende partij in haar nota opwerpt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat geïncorporeerd is in de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, dient de Raad op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middel heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient in het kader van voorliggende betwisting dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Waar verwerende partij in haar nota terloops nog opmerkt dat aan verzoeker reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat dit definitief en uitvoerbaar is, dient de Raad op te merken dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de afwijzing van een tweede asielaanvraag, behept kan zijn met een schending van een bepaling van het EVRM en dat de inhoud van een dergelijke grief dient te worden onderzocht (zie supra).

2.15. Waar verzoeker opwerpt dat rekening dient te worden gehouden met het respect voor het privéleven zoals vervat in artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat hij een privéleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door dit verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Verzoeker voert aan dat hij met België “een zeer duurzame binding ontwikkeld (heeft)” doch laat na dit verder te concretiseren. Evenzeer is verzoeker beknopt waar hij erop wijst dat hij “een jonge dochter (heeft) welke nog een eerste asielaanvraag in België heeft lopen”. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevat elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij nog maar verblijft sedert 2009, tevergeefs twee asielaanvragen heeft ingediend, waar hij momenteel op illegale wijze verblijft en waar zijn “jonge dochter” op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing volgens verzoeker zelf niet meer dan een nog lopende asielaanvraag heeft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij en uit de databank van de Raad blijkt dat verzoekers dochter op 15 maart 2011 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten, die op 20 oktober 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers dochter tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 74 752 van 7 februari 2012, waarbij haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Deze gegevens worden ter terechtzitting niet ontkend door verzoekende partij. Het blijkt niet dat verzoeker verwijderd werd van het grondgebied alvorens de verwerende partij een beslissing trof over de asielaanvraag van zijn dochter. Wanneer het recht op een privé- of gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd

zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Verwerende partij vermocht dan ook in casu een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen na de afwijzing van verzoekers tweede asielaanvraag en de vaststelling dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, wat verzoeker niet betwist. Gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken bestaat er in casu geen positieve verplichting voor de verwerende partij om verzoeker tot een verblijf toe te laten.

Het derde middel is ongegrond.

2.16. In een vierde middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.”*

Na het citeren van de artikelen 2,3 en 5 van het EVRM betoogt verzoeker als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken het bevel geeft om het grondgebied te verlaten en doordat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. Hierdoor worden ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid. Bij een terugkeer naar Sri Lanka loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat Sri Lanka een militaire staat is waar militaire willekeur zege viert. Verzoeker kan bij een terugkeer naar Sri Lanka onmogelijk de bescherming inroepen van de Sri Lankaanse overheid en de politie, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te tellen aan de militaire willekeur en zelfs meewerken aan deze militaire willekeur lastens Tamils welke verdacht worden van LTTE activiteiten. De bestreden beslissing van het CGVS werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden niet eens onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka haar leven in gevaar. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.17. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending van artikel 9 EVRM wordt opgeworpen aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Verder mist de verwijzing naar artikel 5 EVRM juridische grondslag aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel.

2.18. Verzoekers betoog wordt gekenmerkt door blote beweringen aangaande de situatie waarin hij zegt te zullen verzeilen bij terugkeer naar Sri Lanka, die echter geen schending aantonen van de in het middel opgeworpen bepalingen van het EVRM. De Raad ziet moeilijk in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van de opgeworpen bepalingen daar waar verzoekers problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een eerste asielaanvraag die zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad beoordeeld werd en tot tweemaal toe aanleiding gaf tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en daar waar verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft overgemaakt. De Raad

herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat aldus reeds ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad getoetst werd of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). In het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad kan voorts nog gelezen worden:

“Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie in Sri Lanka sinds 2009 gunstig geëvolueerd is en er thans in Noord-Sri Lanka geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze informatie weerleggen.

4.2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Met zijn simpel betoog in zijn verzoekschrift aangaande de situatie in Sri Lanka kan verzoeker voormelde beoordeling niet ombuigen. Verzoekers kritiek op de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is niet dienstig in onderhavige betwisting, aangezien deze niet de bestreden beslissing vormt.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA